

הלכה

אוי לי אמוי כי ילדתני, בראותי שפלת הדור בכל חלקי אירופה, ממש אין ישיבת לומדי תורה לשמה ישיבת לומדים מומחים שוקדים על התורה בעומק הלכה של אמת, אלא בעו"ה בפלפול של הבל מבלי הורה על האמת, אין דורש להבין דרכי התורה על בוריה, ואלוכם אישים אקרא, זכו לחולקבן שעוסקים בתורה בתמידות מחזיל אל חיל ילכו, אבל כל למודכם גמרא משניות מדרש של"ה, ואין אחד נותן ללב ללמוד אורה חיים על בוריו לדעת הלכות תפילין, ציצית, תפלה, ברכות, נטילת ידים, וברכת המזון, הלכות שבת והלכות יום טוב על בורים, אשרי איש שימלט ולא ישגה בהן, כי בהן הלכות רבות והידיעה להמונים מעטה, ובפרט דיני מוקצה, מלאכת שבת ויום טוב וחול המועד, ברכות הנהנין וכדומה. (ערוך דבש דא דורש ב')

גליון יומי לחיזוק והתעוררות ללימוד "הלכה" בכל יום

**– ע"י הלכ"ה יוצאין מכל הצרות –
– הלכ"ה מסוגל להולדה בנקל –**

ובשביל זה מכונה התודה בשם הלכה, כי תודה מביאין כשיוצאין מצרה, כי כשנופלין לאיזהו צרה, חס ושלום, אזי עיקר הצרה בלב, כי הלב יודע ומרגיש הצרה ביותר, כמו שכתוב (משלי י"ד) לב יודע מרת נפשו כי הלב מבין (ברכות ס"א), ועל כן הוא מרגיש הצרה ביותר. ואזי בשעת הצרה מתכנסים כל הדמים ועולים אל הלב, כמו כשיש צרה באיזהו מקום חס ושלום אזי מתכנסים כולם אל החכם שיש שם לקבל ממנו עצה. כמו כן נתקבצים כל הדמים ועולים אל הלב, לבקש עצה ותחבולה כנגד הצרה ואזי הם שוטפים על הלב ואז הלב בצרה ובדוחק גדול כי לא די שהלב דואג בעצמו כי הוא

מרגיש הצרה יותר מכולם אף גם הדמים שוטפין עליו ומצריין לו מאד. ועל כן כשיש חס ושלום צרה לאדם, הלב דופק בדפיקות גדולות, כי הוא מבקש לנענע מעצמו ולהשליכם מעליו, ועל כן הוא דופק בדפיקות גדולות בשעת הצרה חס ושלום, ואחר כך כשיוצאין מהצרה אזי חוזרין תהלוכות הדמים לילך כסדר בתוך שבילי הגוף. ועל כן התודה שהיא באה כשיוצאין מהצרה היא מכונה בשם הלכה, על שם תהלוכות הדמים, שהולכין כסדר כשיוצאין מהצרה כנ"ל.

ומזה באה הולדה בנקל. כי בשעה שאשה כורעת לילד ירכותיה מצטננות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה יא:), ועל ידי זה נעשה ההולדה, כי הדמים עולין למעלה, ואזי נדחק המקום שם, ואזי הם דוחים את הולד לחוץ, ואחר כך חוזרים הדמים למקומם, שזה בחינת תודה הלכה, שהוא בחינת תהלוכות הדמים, שחוזרים לילך כסדר כנ"ל. כי גם ההלכה היא בחינת הולדה, כי יש תמכי אוריתא, שנותנים ממון ללומדי תורה, ובתחלה הם מחסרים ממונם מעצמם, כי כשנותנים הממון להתלמיד חכם, נחסר אצלם, שזה

בחינת ירכותיה מצטננות, כי דמים תרתי משמע. אבל
אחר כך, על ידי ממונם שמחזיקין התלמיד חכם, ונולד
הלכות שהם בחינת חסד, אזי על ידי השפעת החסד
חוזר ונתמלא החסרון.

וזה בחינת שעשוע עולם הבא, בבחינת (ישעיה ל):
"והיה אור הלבנה כאור החמה", הנאמר לעתיד, כי
הלבנה טבעה קר, בחינת חסרון וקרירות, ועתידה
להתמלאת כאור החמה, בחינת מלוי החסרון, שזה
בחינת הולדה, בחינת הלכות, שהם בחינת שעשוע
עולם הבא כנ"ל. וזה בחינת (בראשית ב): "אלה תולדות
השמים והארץ בהבראם" באברה"ם (בראשית רבה
פרשה י"ב), הינו חסד, כי ההולדה על ידי בחינת
הלכות, שהם בחינת חסד כנ"ל. וזה בחינת (תהלים
ק): "מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ". לתוד"ה
אותיות תולד"ה. ה'ריעו ל'ה' כ'ל ה'ארץ ראשי
תיבות הלכה, כמובא. כי ההלכות, בחינת תודה, הם
בחינת הולדה כנ"ל.

וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סוטה י): 'אסא
חלה את רגליו, על שעשה אנגריא בתלמידי חכמים'. כי

על ידי שעשה אנגריא בתלמידי חכמים וביטל אותם
מן ההלכות, על ידי זה חלה את רגליו, כי ההלכות הם
בחינת תיקון וקיום הרגלין, כי ההלכות הם בחינת
תהלוכות הדמים, שחוזרין והולכין כסדר כנ"ל, ואסא
שפגם בזה ובטל את התלמידי חכמים מן ההלכות, על
כן חלה את רגליו.

וכשזוכין לבחינת תודה הלכה, על ידי זה נתגלה אור
האמת ומאיר בהדיבור, כי מתחלה כשהדמים שוטפין
על הלב הוא בחינת פגם האמת, בבחינת (משלי כ"ט):
"אנשי דמים ישנאו תם", אבל אחר כך כשיוצאין
מהצרה, שזה בחינת תודה הלכה, אזי מאיר האמת,
בבחינת (מיכה ז): "תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם".
"חסד לאברהם" היינו הלכות כנ"ל על ידי זה מאיר
האמת ומשלים הדיבור, כי עיקר שלימות הדיבור על
ידי אמת, כי קושטא קאי וכו' (שבת ק"ד), ואפילו שקר
אין לו קיום רק על ידי אמת (כמו שפירש רש"י (במדבר
י"ג) על פסוק: "וגם זבת חלב ודבש" וכו').

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב, סימן ב')

